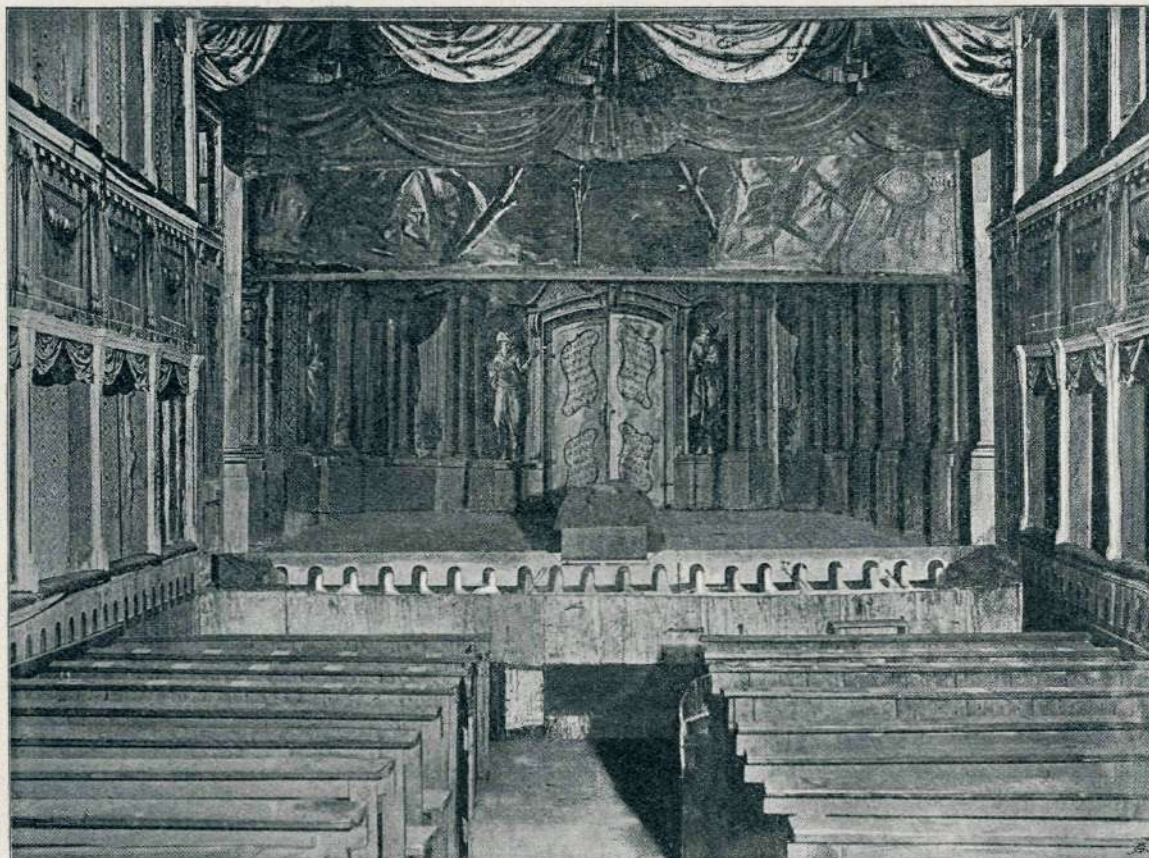

da je bil erar enakim željam vedno naklonjen, kar sledi že iz tega, da je dal vsako leto 150 gl. za takozvani strelski donesek (Schützenbeitrag), in da se v gledišču igra tudi v prid revežem, kajti leta 1841. so nabrali v ta namen 40 gl. za domače, 37-22 gl. pa za reveže v Rudnih gorah na Češkem. Erar je pod pogojem, da se mu prizna prioriteta, korenito popravil gledišče leta 1844. in tudi posestniki lož so svoje „pravice“

so jih pa pri vsaki predstavi oddali privatnim osebam. Tako je ostalo do leta 1869.

Od l. 1842 do 1869. je dolga dōba, in gledišče, ki je bilo leta 1844. prenovljeno, je zopet potrebovalo popravil. Leta 1869. so zato izvolili nov odbor, ker delovanje prejšnjih odbornikov ni bilo povsem uspešno; kajti v direktoriju sta bila samo dva člana, ostala mesta pa so bila prazna. Takratni žgalnični uradnik Miszke se je potrudil in

IDRIJSKO RUDNIŠKO GLEDIŠČE.

odstopili; le sodni uradnik vitez pl. Gariboldi, ki pa je takrat že bival v Ljubljani, se je nekoliko upiral, češ: ložo je kupil in četudi ni v Idriji, je vendar njegova last, rabiti jo sme le brat, ki pa je bil pač svoj čas materialni uradnik v Idriji, ob našem času pa več živel ni. Zato na take izgovore niso gledali in lože razdelili tako, da je imel vsak od uradnikov svojemu dostojanstvu primerno boljše ložo; kar jih je preostajalo,

izposloval, da je rudniško predstojništvo izvolilo ravnatelja; ta si je izvolil drugega odbornika, oba sta volila tretjega, vsi trije četrtega, in vsi štirje skupaj petega. Poslovanje so si razdelili tako: ravnatelj je imel nadzorstvo nad stavbo, drugi član je skrbel za rekvizite in razsvetljavo, tretji je imel knjižnico, četrti garderobo in peti računovodstvo. Do leta 1870. je bil ravnatelj žgalnični uradnik Miszke, od 1870 dalje pa davčni,